

næsten Ingen, hvem hendes Vanskæbne var gaaet dybere til Hjærtet. Han havde udviklet sig til et mere og mere tavst, indadvendt Menneske, lidt af en Særling, der bestandig holdt sig til Hjemmet og saa vidt muligt undgik Omgang med Byens Folk.

Heller ikke Hansine skøttede om Samkvem med Fremmede; og da hun tillige haardnakket søgte at værges sig mod Folks Medfølelse ved overalt at optræde med en stolt Utilgængelighed, der vakte Manges Forargelse; da desuden den gamle Else endnu paa sit Sygeleje, trods alle bitre Erfaringer, nægtede at forlige sig med Sognets nye Magthavere, saa at hun endog engang, da Pastor Madsen kom for at gøre hende et Besøg, halvvejs havde vist ham Døren, — var der nu tavst og stille i det forhen saa livlige Boelssted. Af alle Byens „Hellige“ betragtedes det som en uren Plet, og de kom aldrig der forbi, naar de to og to vandrede til eller fra deres Bønnemøder, uden at tale højt om Hoffærdighed og anføre Sirachs Ord om Hovmod som Roden til al Synd.

Ogsaa denne Aften sad Hansine alene. Ole Kristian var nylig gaaet over i sit Staldkammer for at lægge sig. Paa Bordet ved Siden af Lyset laa endnu den Bog, hvorefter han havde læst højt for hende efter Mørkning. Henne fra Alkoven,